

„Olyan világban élünk, amikor bármi megtörténhet”

Orbán Viktor tusványosi előadása után hamarosan valóságos áradat indult a nemzetközi liberális sajtóban Orbán Viktor ellen, akit már-már megfélemezni való veszélyes diktátornak neveznek. Nem kétséges, hogy a sajtótámadásokat politikusi támadások fogják követni, és feltehetően nemzetközi és EU-szervektől megtorlási kísérletek lesznek. Ideológiai háború ez a javából, hiszen a magyar miniszterelnök minden kétséget kizáróan ellenszegülést jelentett be országa védelmében a nagyhatalmi liberalizmus politikai gyámkodásával szemben. Megtagadva a liberalizmus egyedül üdvözítő érvényét, Magyarország egyéni érvényesülése számára szabott nemzeti érdekű filozófiát fogalmazott meg.

Ettől borult ki az ideológiai bili szerte a liberalizmusra préselt világban, annak célirányosan hűbéri sajtójában és liberalista szolgálatra abra-kolt politikai pártjaiban.

Egy héttel a kétszáz éve uralkodó liberalista eszmeiség talán első jelenkori kormányzati szintű megtagadása után ébredünk annak tudatára, hogy ebből a helyi (magyarországi) jelentőségű ellenállásból egy tágabb elvdöntő irányzat nőhet ki. A világméretű felmordulásnak talán ez ad logikus indokolást. – Csak nehogy megint korán bontsuk ki a szabadság zászlaját!

Nagyon figyeljünk rá, Orbán Viktor nem a demokrácia ellen szól, azt inkább megerősítette, talán még kifejthette volna éppen a demokrácia védelmében a liberalizmus számos olyan elvi tételét és főként gyakorlati tulajdonságát említve, amelyek ütköznek a demokrácia elvével. Elég említeni a liberalista kormányzatok alatti elszegényedést és eladósodást Magyarországon és mindenütt, ahol a nemzetközi korporációk számára szabad behatolási lehetőség van. Márpedig van, az Európai Unió belső piacán a „négy alapszabadság” elve érvényesül: ez az áruk, a szolgáltatások, a személyek és a tőke szabad mozgása. A

cél minden kereskedelmi akadálytól mentes, szabad versenyen alapuló belső piac kialakítása. Az áruk szabad áramlásának alapelvét és tartalmát az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó Római Szerződésben határozták meg 1957-ben. Akkor az indokolás az volt, hogy az egységesen szabályozott belső piac növeli a gazdasági hatékonyságot, széles körűvé teszi a fogyasztók választási lehetőségét, fokozza az unió versenyképességét a világpiaccon. Ez mind szép, azonban ez a fajta nyakló nélküli liberalizmus csak a nagyhatalmak számára nyit lehetőséget a gyengébb államok gazdaságának, piacának felvásárlására, azok gazdasági gyarmatosítására. Ismerjük a történetet, a rendszerváltozással Magyarország elvesztette a keleti piacait, a privatizációval kifosztották az országot a belső gazok és a külföldi liberálisok. Magyarország gazdasági összeomlását a nemzeti kormány állította meg 2010-től kezdve. Most a nyugati tőkés érdekeltségek liberalista kifosztási lehetőségei korlátozódtak, ezért jött a nagy támadás a nemzeti kormányzat védekező elszántságának bejelentése nyomán.

Azóta megkaptuk Orbán Viktor teljes tusványosi előadásának szó szerinti szövegét, amibe belefoglalta a liberalizmus ártó hibáit és azok korlátozásáról szóló elvét és programját. Az előadásból ezeket a részeket egybefoglalva ismertetjük az itt következő néhány fejezetben az elhangzottak jobb megismerése érdekében.

Orbán Viktor előadásának vonatkozó részei

– Nem volt világos a 2008-as nagy nyugati pénzügyi összeomlaskor, hogy mostantól egy másik világban fogunk élni.

– Ezek a mondatok, amelyeket idézni fogok, segítik annak megértését, hogy micsoda változás zajlik ma a világban.

– Egy nagy elismertségnek örvendő elemző szerint az amerikai puha hatalom ereje hanyatlik, mert a liberális értékek ma a korrupciót, a szexet

és az erőszakot testesítik meg, és ezzel lejáratják Amerikát és az amerikai modernizációt.

– Az egyik leggazdagabb amerikai, aki az Amazon nevű cégnek az egyik első befektetője, azt állítja, hogy egyre kevésbé kapitalista és sokkal inkább feudális társadalomban élünk, és ha nem változik meg a világgazdasági rendszer, akkor a középosztály el fog tűnni, és ahogy ő mondja, a gazdagoknak vasvillákkal fognak nekiesni. Ezért a fentről lefelé építkező gazdasági modell helyett egy középről növekvő gazdasági modellre lenne szükség.

– Azt mondja egy másik nagy tekintélyű elemző, hogy az internetet – amit hosszú évek óta a szabadság szimbólumának fog föl a liberális világ – gyarmatosították a nagyvállalatok, és nem kevesebbet állít, mint hogy a legnagyobb kérdés jelenleg, hogy a kapitalizmus erőinek, vagyis a nagy nemzetközi cégeknek sikerül-e fölszámolniuk az internet semlegességét.

– Az angol miniszterelnök, aki kínosan kerül mindíg, hogy a saját politikai mozgalmát valaha is kereszténydemokratának minősítsék, kiáll a nyilvánosság elé, és azt mondja, hogy a brit értékrendszer kiemelt része a kereszténység, és hogy a multikulturalizmus ellenére Nagy-Britannia szívében keresztény ország, amire büszkének kell lenni.

– Miután az állam nem más, mint a közösség megszervezésének módja, ami a mi esetünkben hol egybeesik az országhatárokkal, hol nem, talán a meghatározó mozzanat a mai világban úgy fogalmazható meg, hogy versenyfutás zajlik annak a közösségszervezési módnak, annak az államnak a megtalálásáért, amely a leginkább képes egy nemzetet, egy közösséget nemzetközileg versenyképesé tenni. Ezzel magyarázható, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy ma a sláger téma a gondolkodásban azoknak a rendszereknek a megértése, amelyek nem nyugatiak, nem liberálisok, nem liberális demokráciák, talán még demokráciák sem, és mégis sikeressé tesznek nemzeteket. Ma a sztárok a nemzetközi elemzésekben Szingapúr, Kína, India, Oroszország, Törökország.

– Ha visszagondolunk arra, hogy mit csináltunk az elmúlt négy évben, és mit fogunk tenni a következő négy évben, megkeressük, megpróbáljuk megtalálni – a Nyugat-Európában elfoga-

dott dogmáktól és ideológiáktól elszakadva, tőlük magunkat függetlenül – azt a közösségszervezési formát, azt az új magyar államot, amely képes arra, hogy a mi közösségünket évtizedes távlatban versenyképesé tegye a nagy világversenyfutásban.

– Ahhoz, hogy erre képesek legyünk, 2010-ben és különösen mostanában bátran ki kellett mondanunk azt, hogy egy demokrácia nem szükségképpen liberális. Az, hogy valami nem liberális, még lehet demokrácia. Sőt, ki kellett, ki lehetett mondani azt is, hogy valószínűleg a liberális demokrácia államszervezési elvére épülő társadalmak a következő évtizedekben nem tudják fenntartani a világversenyképességüket, sokkal inkább egy visszaszorulást szenvednek el, hacsak nem lesznek képesek magukat jelentősen megváltoztatni.

– Az államszerveződéseknek eddig három formáját ismertük: a nemzetállamot, a liberális államot és azután a jóléti államot. És a kérdés az, hogy most mi következik? A magyar válasz az, hogy egy munkaalapú állam korszaka következhet el, mi egy munkaalapú társadalmat akarunk szervezni, amely – mint az előbb említettem – vállalja annak ódiumát, hogy kimondja: karakterét tekintve nem liberális természetű. Mit is jelent mindez? Ez azt jelenti, hogy a liberális társadalomszervezési elvekkel, módszerekkel és egyáltalán a társadalom liberális megértésével szakítanunk kell. Ezt most csak két dimenzióban fogom érinteni, nem akarok belemenni egy hosszabb előadásba, csak érinteni akarom, hogy a dolog súlya érezhető legyen. A liberális társadalomszervezés kiindulópontja a két ember közötti viszony tekintetében arra a gondolatra épül, hogy mindent szabad megcselekednünk, ami a másik szabadságát nem sérti. Erre a gondolati, eszmei kiindulópontonra épült föl a 2010-et megelőző húszévi magyar világ.

– A mindennapi életben folyamatosan azt tapasztaltuk, hogy az erősebb érvényesül. Folyamatosan azt éreztük, hogy aki gyengébb, azt letapoossák. Nem valami elvont igazságosság elve szerint dőlnek el az egymás kölcsönös szabadságának elismeréséből fakadó konfliktusok, hanem az történik, hogy mindig az erősebbnek van igaza. Mindig az erősebb szomszéd mondja meg, hogy hol a kocsibejáró, mindig az erősebb,

a bank mondja meg, hogy mennyi a hitel kamata, ha kell, menet közben változtatja, és sorolhatnám azokat a példákat, amelyek egyébként a kiszolgáltatott, gyenge, másoknál kisebb gazdasági véderővel rendelkező személyeket és családokat folyamatosan életélményként érték az elmúlt húsz esztendőben.

– Erre javasoljuk mi azt, és megpróbáljuk a magyar államéletet arra a gondolatra építeni, hogy ne ez legyen a szervezőelv, a társadalom szervezőelve. Ezt nem lehet törvénybe foglalni, itt most szellemi kiindulópontokról beszélünk. Ne az legyen a magyar társadalom szervezőelve, hogy mindent szabad, ami más szabadságát nem sérti, hanem legyen az, hogy amit nem akarsz, hogy veled cselekedjenek, te se tedd azt másokkal. És megpróbáljuk a magyar közgondolkodásban, az oktatási rendszerben, a saját magunk viselkedésében személyes példáinkkal erre az eszmei alapra helyezni azt a világot, amit magyar társadalomnak nevezhetünk.

– A liberális demokrácia nem volt képes arra, hogy nyíltan kimondja és kötelezze – akár alkotmányos erővel – a mindenkori kormányokat arra, hogy munkájukkal a nemzeti érdekeket szolgálják. Egyáltalán: vitatta a nemzeti érdek létezésének gondolatát. Nem kötelezte a mindenkori kormányokat arra, hogy ismerjék el a világban élő magyarok nemzetükhöz, a magyar nemzethez való tartozását, és próbálják munkájuk révén erősíteni ezt az összetartozást. Nem védte meg a liberális demokrácia, a liberális magyar állam a közösségi vagyont.

– Nyugodtan vallhatjuk azt az állítást, hogy a liberális demokrácia (a többi európai államhoz képest is, velük összehasonlítva is) képtelenek bizonyult arra, hogy megvédje a nemzet önfenntartásához szükséges közösségi vagyont. A liberális magyar állam nem védte meg az országot az eladósodástól. És végül nem védte meg a családokat, itt a devizahitel-rendszere lehet gondolni. Nem védte meg a családokat az adósrabszolgaságtól sem. Következésképpen a 2010-es választás értelmezése – különösen a 2014-es választási siker fényében – vállalhatóan hangozhat úgy, hogy a nagy világversenyben, amely a legversenyképesebb állam megteremtésének érdekében zajlik, azt várják el a magyar polgárok a magyar vezetőktől, hogy találják meg,

dolgozzák ki, kovácsolják ki azt az új magyar államszerveződést, amely a liberális állam és a liberális demokrácia korszaka után – persze a kereszténység, a szabadság, az emberi jogok értékeit tiszteletben tartva – ismét versenyképessé teszi a magyar közösséget, és azokat az el nem végzett munkákat, be nem tartott kötelezettségeket, amelyeket felsoroltam, elvégzi és tiszteletben tartja.

– A magyar nemzet nem egyének pusztája, hanem egy közösség, amelyet szervezni, erősíteni, sőt építeni kell. Ilyen értelemben tehát az az új állam, amit Magyarországon építünk, illiberális állam, nem liberális állam. Nem tagadja a liberalizmus olyan alapvető értékeit, mint a szabadság, és hozhatnák még néhány példát, de nem teszi ezt az ideológiát az államszerveződés központi elemévé, hanem egy attól eltérő, sajátos nemzeti megközelítést tartalmaz.

– Az államot nyilvánvalóan valakiknek, az erre fölhatalmazott és megválasztott vezetőknek kell megszervezni és irányítani. Azonban mindig megjelennek az államélet peremén civil szervezetek. Most a magyarországi civil világ egy nagyon sajátos képet mutat. Ugyanis a civil – ellentétben a hivatásos politikussal – egy olyan személy, illetve olyan közösség, amely alulról szerveződik, saját pénzügyi lábán áll, és önkéntes, természetesen.

– Ha megnézem a magyarországi civil világot, akkor azt látom, hogy itt fizetett politikai aktivistákkal van dolgunk. És ezek a fizetett politikai aktivisták ráadásul külföldiek által fizetett politikai aktivisták. Meghatározható külföldi érdekkörök által fizetett aktivisták, akikről nehéz elképzelni, hogy ezt szociális beruházásnak tekintsék, sokkal inkább indokolt az a fölfogás, hogy ezen az eszközrendszeren keresztül befolyást kívánnak adott pillanatban és adott kérdésekben gyakorolni a magyar államéletre. Nagyon fontos tehát, ha újjá akarjuk szervezni a liberális állam helyett a nemzeti államunkat, akkor világossá kell tenni, hogy itt nem civilekkel állunk szemben, nem civilek jönnek velünk szemben, hanem fizetett politikai aktivisták, akik külföldi érdekeket próbálnak Magyarországon érvényesíteni.

– Amikor az Európai Uniót szóba hozom, nem azért teszem meg, mert azt gondolnám, hogy az Európai Unión belül ne lehetne egy illiberális,

nemzeti alapokon álló új államot fölépíteni. Szerintem ez lehetséges. Az európai uniós tagságunk ezt nem zárja ki.

– Egy nemzeti érdekekből kiinduló állami újszervezés történik. A konfliktusok, amik elénk kerülnek, nem véletlenszerűek, nem butaságból fakadnak – bár időnként ilyen is lehet közöttük –, hanem alapvetően egy állam újjáépítésének, öndefiníciójának folyamatával szükségszerűen együtt járó viták.

– Végezetül azt szeretném mondani Önöknek, hogy a jövő lényege, hogy bármi megtörténhet. És a bármit elég nehéz definiálni. Megtörténhet az, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy egy Magyarországgal szomszédos állam légtérben lelőnek egy utasszállító repülőgépet. Megtörténhet, hogy érthetetlen okból több százan meghalnak, mondjuk ki, egy lényegében terrorakció következtében. Megtörténhet az, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy az Egyesült Államokban – tegnapi hírt láttam – az Egyesült Államoknak talán a szenátusa, az is lehet, hogy a szenátus és a képviselőház együtt úgy döntött, hogy beperli az amerikai elnököt folyamatos hatáskörtúllépés miatt. És amikor ezek mögé nézek, kiderül, nem hogy beperlik, már többször elítélték az amerikai elnököt hatáskör túllépése miatt... Képzelnék el Magyarországon, amikor a parlament beperelné a magyar miniszterelnököt hatáskörtúllépés miatt, és akkor a bíróság el is ítélné. Meddig tudnék én hivatalban maradni, tisztelt Hölgyeim és Uraim? Ezeket a példákat csak azért hozom ide, mert olyan világban élünk, amikor bármi megtörténhet. Most már csak az a kérdés, de itt a válasz nem engem illet, hogy egy ilyen helyzettől, amikor bármi megtörténhet, félnünk kell-e, vagy inkább ez bizakodással kell, hogy eltöltsön bennünket? Miután a világ mostani rendje nem éppen a mi szájunk íze szerint való, ezért én azt gondolom, hogy inkább gondoljuk azt, hogy a bármi megtörténhet korszaka, ami most előttünk áll, bár sokak szerint bizonytalanságot hordoz, baj is lehet belőle, de legalább ennyi lehetőséget és esélyt is tartogat a magyar nemzet számára. Tehát félelem, begubózás és visszahúzóadás helyett bátorságot, előretekintő gondolkodást, ésszerű, de bátor cselekvést javaslok a Kárpát-medencei magyar közösségnek, sőt a világban szétszóródott teljes magyar nemzeti közösség-

nek. Könnyen lehet, miután bármi megtörténhet, hogy eljön a mi időnk. Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

* * *

A miniszterelnök előadásából idéztünk mindent, ami a liberalizmusra és a követendő magyar magatartásra vonatkozott. Ennyit mondott, nem többet, nem kevesebbet. Azt a többet, amivel riogatják a honi liberalisták a liberalista világot, azt Budapesten agyalják ki, és jó internacionalista elvtársi buzgalommal beöntik a közvéleménykeltető gépezetbe, ahonnet szétáramlik a nagyvilágba. Úgy tűnik, az információ szándékos félremagyarázása, kommentálásokkal való meghamisítása is liberalista mentalitás. Így terjed Magyarország rossz híre, ami ha berögzül a tudatban a sűrű ismétlések során, ez az ország akár megtámadható lehet: „felszabadítani” a demokrácia részére.

Íme az Orbán-beszéd liberalista átköltésben:

— A kormányfő most mondta ki először nyilvánosan, hogy fel kívánja számolni a magyar demokráciát, és helyette egy oligarchikus állam-szervezet kialakítását tűzi ki célul, melynek példája a putyini Oroszország.

— Előbb vagy utóbb kilép a demokrácia kerekei közül, az európai és a magyar polgári demokráciák értékrendszeréből.

— Orbán Viktor miniszterelnök mai beszédével nem a liberális demokráciának áldozott le, hanem magának a demokráciának.

— Putyintól vette át azt az ötletet is, hogy arra hivatkozva üldözze a civil társadalmat, mivel azok külföldről is kapnak támogatást.

— Orbán Viktor hivatalosan is bejelentette, hogy „vége hazánkban a demokráciának”, azt a munkaalapú állam váltja fel.

A Die Zeit című liberális német hetilap is a tusnádfürdői beszédéről közölt cikket online kiadásában, a ZDF országos közszolgálati tv hírportálja pedig az Oroszországgal szembeni uniós szankciókkal kapcsolatban közölt írást Magyarországról. A Die Zeit „Orbán Putyint játszik” címmel közölte Michal Kokot írását, aki kiemelte: Orbán Viktor „befejezettnek nyilvánította országában a nyugati liberális demokráciát”, s Oroszország, Kína és Törökország „példáját akarja követni”. A kormányfő Tusnádfürdőn „olyan nyíltsággal fogalmazott politikai elképzeléseiről, mint

még soha”. Világossá tette, hogy „az autoriter hatalomgyakorlás prototípusaiként” számon tartott országokat kívánja követni, s „nem szeretne több külföldit megtúrni országában”, továbbá „nyílt támadást intézett a civil szervezetek ellen, amelyeket évekkal ezelőtt még védelmébe vett” – tette hozzá a Die Zeit szerzője.

„Elég” című kommentárjában a müncheni Süddeutsche Zeitung azt írja, hogy a magyar politikai igazából már régóta nem tud senkit sem meglepni, ahhoz túlságosan is ismert a jobboldali-nacionalista miniszterelnök provokációinak kiapadhatatlan tárháza. De most még saját magán is túltett: túlhaladottnak nyilvánította a liberális demokrácia korát, előnytelennek minősítette országa függőségét az uniós partnerektől, Kínától, Oroszországot és Törökországot viszont dicsérte. A sikerek pedig fontosabbak, mint az emberi jogok. Ezek után jogos a kérdés: tényleg el kell viselni Orbánt az EU-ban? De mit kell még tennie, hogy végre azt mondják neki: Elég! Sürgősen és komolyan fel kell tenni a kérdést Orbánnak, hogy Magyarország az EU része akar-e lenni, vagy sem.

A Wall Street Journal (WSJ) emlékeztet, hogy Orbán Viktor a nyolcvanas években a szó XIX. századi értelmében vett liberális politikusként vált ismertté, de 2010-es ismételt hatalomra kerülése óta apránként leépítette az alkotmányos fékeket és ellensúlyokat. „Magyarország lassított felvételben történő átalakulása puha autoriter állam provinciális problémának tűnhet Washington vagy Brüsszel számára Európa perifériáján, de Orbán Viktor csodálattal tekint Vlagyimir Putyindra és hozzá hasonló vágyakat dédelget” – írja a lap, amely szerint a „nacionalista” sok párttagja számára nem pusztán fantázia a határokon átnyúló Nagy-Magyarország feltámasztása. „Orbán Viktor illiberális őszintesége figyelmeztetés, hogy a szabad piacok és a szabad társadalmak erőteljesebb védelmet igényelnek” – írja a WSJ.

– Magyarország az első európai ország, amely elítéli a liberális demokráciát, és elhatárolódik tőle. Olyan új rendszert vezet be, és olyan értékeket állít a középpontba, amelyekre példaként Vlagyimir Putyin Oroszországot szokták felhozni, de amelyek visszhangra találnak más országokban is – írta Fareed Zakaria publicista a The Washington Post című amerikai napilapban

megjelent cikkében, utalva Orbán Viktor magyar miniszterelnök tusnádfürdői beszédére.

A The New York Times az internetes oldalán megjelent szerkesztőségi állásfoglalásban azt írta: Magyarországon megszűnt a demokrácia. A szerző sürgette az Európai Uniót, hogy csökkentse a Magyarországnak szánt infrastrukturális támogatásokat, valamint függessze fel Budapest szavazati jogát.

* * *

A The New York Times cikkét különösen az teszi veszélyessé, hogy szerkesztőségi állásfoglalásként jelent meg, s aligha tévedünk nagyot, ha azt mondjuk, hogy a lap szerkesztőségi állásfoglalásai nem állnak távol az amerikai kormányzati körök véleményétől. Nemkülönböztet az, hogy – mint az EU-tól teljesen független ország mértékadó „mainstream” lapja – egészen konkrét büntetőlépéseket javasol. Egyfelől azt követelik, hogy az EU a Kohéziós Alapban a Magyarország számára 2014–2020 közötti időszakra biztosított 22 milliárd eurós infrastrukturális fejlesztésekre szánt keretét csökkentse, nyilván addig, míg a magyar kormány ismét „jó útra” nem tér. Másfelől javasolják, hogy Magyarország ellen eljárást kellene kezdeményezni az Európai Unióról szóló szerződés 7. cikkelyére hivatkozva, amely lehetővé teszi, hogy megvonják a szavazati jogot attól a tagállamtól, amelyben komolyan felmerül a 2. cikkelyben felsorolt értékek megsértése, beleértve ebbe a jogállamiságot, a szabadságot, a demokráciát és az emberi jogokat. Ismerte az Egyesült Államok hatalmi struktúráját, a nagytóke alkalmazásában álló sajtóban kifejezett véleményt a kormányzat rendszerint magáévá teszi, így történik meg, hogy az amerikai nagykövet(asszony) figyelmezteti a magyar kormányt „helytelen” politikai magatartása miatt. Ilyen a budapesti politikai civil ellenzéki akció körbejárása nagyhatalmi nyomattal.

A The New York Times cikke bújtatott támadás – állapította meg Lentner Csaba közgazdász, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem közpénzügyi tanszékvezetője a Híradónak. Szerinte nemzetközi jogot is sérthet, hogy Amerikából próbálnak nyomást gyakorolni az unióra Magyarországgal szemben. „Én egy összehangolt támadást érzek. Itt a jéghegy csúcsa kétségtelenül egyes kereskedelmi médiumoknak a megadóztatása, meg-

adóztatási szándéka” – mondta a tanszékvezető.

Egy lengyel újságíró, Górný szerint a tusnádfürdői beszédnek „arra az egyetlen állításra való redukálása, hogy Budapestnek Moszkvát kell mintaképül venni, kirívó leegyszerűsítés, sőt manipuláció”. A beszéd fő mondanivalója szerint teljesen más. „Eljött az ideje egy új államformuláról való gondolkodásnak és keresésnek, Magyarországnak saját útján kell haladnia, nem gondolkodás nélkül követni azokat a módszereket, amelyek máshol nem váltak be” – írja.

Súlyos érvek szólnak a liberalista támadások ellen.

Nagyon sok és sokféle megjelent vélemény nyilvánult meg a fölháborító liberalista támadással szemben. A Magyar Nemzet Torkos Matild véleményét kifejező írását közli, amiből idézünk néhány bekezdést:

— Bármennyire is fontos személy a jobboldalon Orbán Viktor, miniszterelnöki szerepét, hatáskörét erősen szabályozzák törvényeink. Eddigi politikai pályáját, tetteit mérlegre téve pedig tényleg aljas inszINUÁCIÓ kétségbe vonni, megkérdőjelezni a demokrácia melletti elkötelezettségét.

— Orbán azzal háborította fel baloldali és liberális kritikussait, hogy szerintük szakítani kell a liberális társadalomszervezési módszerekkel. Ezzel egyébként egyáltalán nincs egyedül a kormányfő, egyre többen vonják ugyanis kétségbe annak a korábban uralkodó közgazdasági és általában társadalomtudományi elméletnek a fenntarthatóságát, miszerint a szabad piacgazdaság és a jogegyenlőségen nyugvó politikai demokrácia – vagyis a nyugati liberális demokrácia – az emberi társadalom létezésének legtokéletesebb formája. Ugyanis mennyire lehet tökéletes az a modell, amely békésen megtűri a demokratikus szegénységet, milliók mélynyomorát?

Orbán elég nagyvonalúan summázta mindazt a keserűséget, amelyet a liberális demokráciára hivatkozva okoztak az ország lakóinak. Emlékszünk még arra, hogy „az állam rossz tulajdonos” szöveget szajkózva ész nélkül kiárusítottak mindent, ami mozdítható? Aminek következtében milliók váltak jobb esetben bérabszolgává, rosszabb esetben földönfutó munkanélkülivé. A liberális demokrácia a tőketulajdonossá emelt hazai holdudvari elitnek bizonyára nagyon bejött,

valóban a világon létező társadalmi szerveződés legjobbika, ám nem biztos, hogy ugyanígy érzek azok, akik csupán a munkaerejüket képesek áruba bocsátani a mindennapi kenyérért.

Mostani bírálói úgy tesznek, mintha Orbán most beszélt volna életében először a munkaalapú állam tervéről. Legalább öt éve erről beszél.

A baloldali fizetett vagy önkéntes aktivisták most örülhetnek egy parányit, sikerült megint rossz híret kelteni a világban Magyarország demokratikusan választott miniszterelnökének a beszédéből kiragadott szövegfejlények félremagyarázásával, ám van egy rossz hírem számukra: a magyar nép már a demokrácia őrzését se bízná rájuk, nem kér a viperáikból, uniós pénzen vett vízagyúikból, gumilövedékeikből, amelyekkel nekik átmeneti ideig sikerült markukban tartani a hatalmat, miután lelepleződött a csalásuk, a hazugságaik özöne.

És szóljon a nép is – Torkos Matild kitűnő írásához hozzászóló olvasók véleményéből válogatva:

— Az illiberális állam az nem antilibeláris. Megint fogalmi zavart keltenek a hisztivel. És amúgy a ma liberalizmusnak nevezett káosz és anarchia az emberiség pusztulásába vezet. A legantidemokratikusabb felfogás, ami létezik, hiszen az egyén érdekeit helyezi a közösség érdekei elé, a kisebbségek uralmát erőszakolja a többségre, és az egyéni szabadságjogok (ami a klasszikus liberalizmusban a gondolat- és vélemény szabadság) helyett megszabja, hogy miről mit gondolhatnak az emberek, miről mi lehet a véleményük, bizonyos szavak használatát, elnevezéseket, számokat, történelmi felfogást, másként gondolkodást büntetnek. Továbbá egyéni szabadságjogként kezelik és erőszakolják a társadalomra a mindenféle devianciákat, aberrációkat, droghasználatot, erőszakot, antiszociális életformákat stb. Ezzel elérték a családok szét hullását, elmagányosodást, társtalanságot és gyermektelenséget, a mérhetetlen bűnözést, a felfoghatatlan aberrációk terjedését, és azt, hogy a liberális egyéni szabadságjogok alapján a bűnözőnek legyen igaza az áldozattal szemben, és egy-egy társadalmi együttélésre alkalmatlan egyén rettegésben tartson egész közösségeket, büntetlenül.

Európa soknemzetiségű földrész, viszonylag kis területen. Minden törekvés, ami amerikai példát követő lakossági egybeolvadást irányoz elő az európai egységesítés részére, értelmetlen

és káros. Épp úgy káros és értelmetlen előírni, hogy Európa minden országa a teljesen nyitott, szabadverseny (neoliberalista) elveken alapuló gazdaságpolitikát folytasson.

Morelli Edit Ég és föld között